

AMPPARI SURINAT

TÄÄLTÄ PESEE!

Jenni Kaipaisella on Naisten Liigan kovin laukaus.

Tammikuussa

URHEILUGAALAN,
syksyllä
BUUGIIN

Roosa Pelto-Arvon
vaikea päätös:
Miten selviäisin ilman
AMPPARIPERHETTÄ?

C-TYTÖT
haastajina
SM-sarjassa

MAKE JA KÖNE
ovat pelanneet yhdessä
peräti 17 vuotta!

24K
SERIES

FAT PIPE
WWW.FATPIPE.FI

AMPPARI
SURINAT

2/2017
2. vuosikerta

Julkaisija:
O2-Jyväskylä ry

Päätöimittaja:
Harri Pirinen, tiedotus@o2-jkl.fi

Ilmoitusmyynti:
Oskari Kauppinen, oskarikauppinen@o2-jkl.fi,
Annakaisa Helenius, Roope Pohjola

Kirjoittajat:
Kari Jauhiainen (pj.), kari.jauhiainen@o2-jkl.fi,
Roosa Pelto-Arvo, Oskari Kauppinen, Heidi Aukee,
Joni Lempinen, Jesse J. Järvinen, Harri Pirinen

Kuvat:
Kansi: Satu Pöntinen
Esa Jokinen, Harri Pirinen, Satu Pöntinen,
Eemil Holma, Marko Hyvönen, Tuomas Pulkkinen,
Henri Tikkasen kotialbumi
Joukkuekuvat: Express-kuva

Ulkoasu:
Esa Saksola

Painopaikka:
Grafitatu Oy

Painos:
1000 kpl

Jakelu:
O2-Jyväskylä ry

Roosa Pelto-Arvo joutui käymään pitkän
karhunpainen: jatkanko pelaamista vai en?

Miesten edustus on käyttänyt monen-
laisia harjoitusmuotoja. Kuvassa yksi.

SM-sarjassa pelaavilla C-tytöillä on
loistava joukkuehenki.

Sisällysluettelo

- 4 Puheenjohtajan palsta
- 5 Urheilugaalaan ja Buugiin!
- 6 Onko elämää ilman salibandyä?
- 10 Jenni Kaipaisen lämäri lähtee sydäimestä
- 12 Heidi Aukeen kapteenin kulma
- 14 Miesten edustus uusien haasteiden edessä
- 16 Joukkuekuvat
- 18 Joni Lempisen kapteenin kulma
- 20 C-tytöt tekevät keskisuomalaista salibandyhistoriaa
- 21 Poikien pelaajapolku kokeneissa käsissä
- 22 Henri Tikkasen ja Markus Mannisen pitkä yhteinen polku
- 26 Toimiston väki esittäytyy
- 27 Päätöimittajan palsta

KUN HALUAT PAINOAPUA TARVITSET GRAFITATUA!

G Grafitatu
Digipaino • Offsetpaino • Reppopalvelut

Grafitatu Oy • Alasinkatu 1-3 • 40320 Jyväskylä. Asiakaspalvelu puh. 010 328 2880
tarjouspyynto@grafitatu.fi • avoinna ark. 8 - 16 • www.grafitatu.fi

Tervehdys kaikille surisijoille ja O2-Jyväskylän jäsenille!

Kausi 2017-18 on hyvässä vauhdissa, ja monta hienoa tapahtumaa on jo takana. Monen joukkueen osalta kausi alkaa jo hyvissä ajoin keväällä, kun valmistautuminen syyskuussa pelattaviin SM-karsintoihin aloitetaan. SM-karsintoihin osallistui seurasta seitsemän joukkuetta, 4 poika- ja 3 tyttöjoukkuetta. Saimme kokea historiallisesti merkittävän syksyn, kun seuramme C1-pojat ja C-tytöt pelasivat itsensä karsintojen kautta korkeimmalle sarjatasolle. Onnittelut pelaajille, valmentajille ja taustajoukoille tästä saavutuksesta!

SM-karsinnat ovat olleet pelaajille suuri kokemus. Jo päätös osallistumisesta karsintoihin on iso, ja panostus kaikilta ryhmiltä merkittävä. Näitä pelejä ja kyseisiä turnauksia odotetaan koko kesä, ja ne tuovat erittäin hienoja muistoja joukkueelle.

Meillä Ampparijäsenillä on hyvät mahdollisuudet nähdä korkeimpien sarjatasojen vauhdikkaita otteluita, kun oman seuran joukkueet pelaavat naisten Liigassa, miesten Divarissa sekä C-poikien ja -tyttöjen SM-sarjoissa. Kannustan jokaista Ampparijäsentä perheineen ja kavereineen menemään otteluihin surisemaan ja pitämään ääntä. Pelaajat arvostavat tätä suuresti, ja tapahtumalle yleisö on tärkeä elementti.

Keväisin tehdään seurassa myös kauden toiminnasuunnittelun ja toteuttamisen osalta merkittäviä päätöksiä seuran kevätkokouksessa. Seuramme kasvun vuoksi joukkueita ja pelaajia, niin pieniä kuin isoja, on vaivannut ison salitilan puute. Joukkuemäärän kasvaessa vuorotarve on kasvanut, ja kaikki joukkueet/ryhmät ovat joutuneet tottumaan tähän tilanteeseen.

Ennen kaikkea pienten Amppareiden vuoroihin salipula on vaikuttanut niin, ettemme ole pystyneet perustamaan uusia ryhmiä niin paljon kuin halua ja tarvetta olisi. Kevätkokouksessa päätimme lähteä itse ratkaisemaan salihaastetta. Tässä olosuhteryhmän henkilöt Jaakko Andersson, Tommi Rautasalo, Niko Lehti ja Jani Saukko ovat tehneet kovasti töitä. Olemme käyneet läpi monta kohdetta, ja nyt minulla on

ilo ilmoittaa, että olemme saamassa lisää tilaa.

Olemme sopineet Killerin alueella sijaitsevan liikunta- ja hyvinvointikeskus Buugin kanssa yhteistyön aloittamisesta. Sopimuksen myötä osapuolet voivat jatkossa yhdessä tarjota laadukkaampia ja monipuolisempia liikuntamahdollisuuksia niin nuorille kuin aikuisille Killerin alueella. Seurassa tämä tarkoittaa jatkossa mahdollisuutta ottaa paremmin huomioon eri ryhmien tarpeita.

Koko seuran historian ajan seura-aktiivit, valmentajat, toimihenkilöt ja toimiston väki ovat panostaneet ja uhrautuneet pelaajien sekä jäsenien puolesta tarjoten heille mahdollisuuksia elämyksille. Toimintaa on nyt jo usean vuoden johdettu hyvän hallitusporukan, työntekijöiden ja seura-aktiivien kesken hyvässä hengessä.

Tästä tunnustuksena saimme tammikuussa 2017 Keski-Suomen urheilugaalassa merkittävän tunnustuksen, kun seura palkittiin Keski-Suomen Vuoden nuorisourheiluseuraksi.

Mitäpä vielä? Marraskuussa saimme kuulla, että tammikuussa olemme ehdolla Suomen Urheilugaalassa viiden parhaan joukossa koko maan Vuoden Urheiluseuraksi. Huh huh!

Molemmissa tapauksissa pelkästään se, että olemme ehdolla, on jo ylpeyden aihe. Tämä on osoitus siitä, että teemme seurassa arvojemme pohjalta hyvää työtä. Kiitos siitä kuuluu kaikille toimijoille!

Urheilugaala pidetään torstaina 18.1.2018 Helsingissä Hartwall Arenalla. Saamme Urheilugaalaan 50 lippua ja järjestämme busikuljetuksen, jotta halukkaat pääsevät kokemaan tapahtuman ja luomaan tunnelmaa. Laittakaa siis päivä heti kalenteriin.

Pysykää kuulolla ja tsemppiä kaikille tuleviin taistoihin!
Kari Jauhiainen

Urheilugaalaan ja Buugiin!

Tällä kertaa meillä on teille, arvoisat Amppariperheen jäsenet, riemukkaita uutisia kerrottavana!

Marraskuussa saimme tiedon, joka tuli viralliseksi joulukuun ensimmäisenä lauantaina: olemme ehdolla Vuoden Urheiluseuraksi tammikuussa järjestettävässä Suomen Urheilugaalassa!

Vaikka olemme saaneet toiminnastamme tunnustuksia aiemminkin, mm. Keski-Suomen Vuoden Nuorisourheiluseura-tunnustuksen viime tammikuussa, tämä on jo perin häkellyttävää. Meidät on siis arvioitu vuonna 2017 viiden parhaan urheiluseuran joukkoon koko Suomessa.

Ei ihme, että seuran puheenjohtaja, Ampareissa seuran alusta eli vuodesta 2001 mukana ollut Kari Jauhiainen meni uutisesta lähes sanattomaksi.

”Kyllä tämä niin hurjalta tuntuu, että valtakunnan tasolta asti tulee tunnustusta”, Kari pyöritteli päätään.

Toiminnanjohtaja Jani Saukko lähestyi uutista tapojensa mukaan rationaalisemmin.

”Ehdokkuus kertoo siitä, että olemme varmasti tehneet seurassa hyvää työtä. Ja ehdokkuuden myötä saamme myös lisää näkyvyyttä ja tunnettavuutta”, Jani kommentoi.

Seura saa Urheilugaalaan lippuja, ja järjestämme kuljetuksen Helsinkiin, jotta kaikki halukkaat pääsevät kokemaan upean

Jaakko Andersson (vas.) on tehnyt ison työn Buugin kanssa solmitun yhteistyösopimuksen eteen. Jani Saukko saa myhäillä lopputulokselle.

tapahtuman. Gaala järjestetään Hartwall Arenalla torstaina 18. tammikuuta.

Myös hurjaa vauhtia kasvanutta seuraamme jo pitkään vaivanneeseen tilapulaan on tulossa helpotusta. Olemme solmineet pitkäaikaisen yhteistyösopimuksen Killerillä sijaitsevan liikuntakeskus Buugin kanssa liikuntamahdollisuuksien parantamiseksi.

”Yhteistyön ansiosta myös salibandyn olosuhteet paranevat huomattavasti ensi syksyyn mennessä”, sopimusta seuran puolelta neuvottelemassa ollut Tommi Rauta-

salo kertoo.

Tommin kanssa asiassa on aktiivisesti toiminut Jaakko Andersson.

Jani Saukko on sopimuksesta mielisään. ”Saamme lisää ison kentän vuoroja, mikä mahdollistaa laadun parantamisen. Jo olemassa oleville joukkueille saamme parempia vuoroja, ja pystymme myös perustamaan lisää joukkueita erityisesti pienimmille junioreille. Eli käytännössä tämä mahdollistaa seuramme kasvun jatkumisen”, Jani iloitsee. ●

HEI!

Olemme seuraasi ja urheilua tukeva paikallinen autokoulu.
Olemme antaneet laadukasta opetusta jo 20 vuoden ajan. Tämä näkyy myös TRAFI:n läpimenotilastoissa, joissa olemme olleet vuosi toisensa jälkeen Jyväskylän paras!

Ajotunnit joustavasti.
Teoriatunnit voi suorittaa myös etänä.

Tule kysymään edullinen tarjous ajokortista seurasi viralliselta autokoululta.

Menestystä sekä urheilun parissa, että liikenteessä!

Team Freeroad

K CITYMARKET

JYVÄSKYLÄ PALOKKA

Onko elämää ilman salibandya?

Teksti: Roosa Pelto-Arvo
Kuvat: Esa Jokinen, Harri Pirinen

Se oli elämäni raskain päätös, mutta se oli tehtävä. Mietin, miten selviäisin siitä, etten näe joukkuekavereita joka päivä. Siitä, etten ole enää osa joukkuetta, osa rakasta amppariperhettä. Mutta hengitän yhä.

Päätöksestä on jo yli puoli vuotta. Siitä hetkestä, kun päätin lopettaa salibandyn hengittämisen.

Päätin jättää pois elämästäni suuren palasen. Palasen, joka täytti ison osan päivistäni ja viikonlopuistani. Olin monta vuotta puhkunut sataviisikymmentä prosenttia motivaatiota ja kipinöivää rakkautta lajiin kohtaan.

Seinä kasvoi vastaani yllättäen. Vahvana ja suurena. Jopa pelottavana.

Päätöksen jälkeen hengitin syvään, oli helpottunut olo. Jäin silti pohtimaan, tukehtuisinko.

Mitä nyt hengittäisin?

Pää kainalossa, mailabägi toisessa

Seinä oli kohonnut eteeni monessa kerroksessa, kunnes se oli lopulta ylittämätön. Löysin enemmän syytä olla pelaamatta kuin pelata.

Olin keväällä äärettömän kyllästynyt pitkään jatkuneeseen arjen suorittamiseen. Olin oravanpyörässä, joka pyöri niin rajusti, ettei jyräjä enää nauttinut kyydistä. Hengitin liian paljon, liian monessa asiassa.

Aamutreenit, yliopiston liikunnanopettajaopinnot, gradu, tieteellinen artikkeli, iltatreenit ja pelit. Joukkueen ja kapteeniston palaverit, psyykkiset valmennukset. Talkoot, sponsorihankinnat ja pelivideoanalyysit.

On raskasta olla paras versio itsestäsi ja suorituskyvyn ääriarvoilla aamusta iltaan, viikosta toiseen. Olin havainnut, että ylläsi-

Roosa ja joukkueen sisäinen taistelija palkinto viime syksyn Classic-ottelun jälkeen.

tustilla ei ole mikään harvinaisen juttu salibandyn naispelaajien parissa.

Sykkeet sadanviidenkymmenen päälle – makasi tai juoksi. Asiaan perehtymättömän silmin saattaa näyttää, että eivät tuollaiset treenimäärät ylirasitustilaa riitä. Kokonaismäärä kasvaa usein kuitenkin liian suureksi. Jatkuva kiire, työstressi, opintojen niskaan hengittävät deadlinet, kovat treenit, suorituspainet, tellit, lellit, sähkö, puhelin, puurot, vellit, vuokra, mätkyt, netti, velat, verot, korot, korkojen korot.

Jossakin välissä myös sosiaalisista suhteista olisi hyödyllistä pitää huolta. Joku voi haluta olla salibandyn ulkopuolisten ihmisten kanssa vaikkapa puheväleissä. Puhumattakaan muista arjen välttämättömistä toimista. Ymmärsin, että pyörän vauhtia on hidastettava, ennen kuin jokin muu pakottaa sen todella pysähtymään.

Edellinen kausi oli ollut raskas. On haastavaa olla altavastaajana joka pelissä. Suorituskyvyn ja taitojen ääriarvoilla. Aina.

Ei ole pelejä, joissa pääsisi jossakin vaiheessa helpommalla. On vain pelejä, joissa on oltava parhaimmillaan. Aina.

Tuntui, että se, mitä annoin, ei ollut yhtä paljon kuin se, mitä sain. Pääkoppa oli kuitenkin syytä kääntää myös peiliin päin. Olin juuri se tyyppi, joka intoili vielä treeneihin liikunnan opintoihin liittyneen kahdeksan-

Mitä, minäkö? Välillä oli asiaa myös tuomareille.

tuomaritoimintaan tai joukkuekaverin toimintaan.

Toisinaan kehittäisi urheilijana enemmän, kun jäisi kotisohvalle palauttelemaan ja tähtäilemään päätä kainalosta sille kuuluvalla paikalla. Saattaisi jokunen fyysisen tai tunnetason loukki jäädä kokematta. Motivaatiota puhkuva sähköniilo ei kuitenkaan kuuntele järjen ääntä kovinkaan usein.

Tuntui, että se, mitä annoin, ei ollut yhtä paljon kuin se, mitä sain.

Ei rahan takii, vaan rakkaudesta lajiin

Suurin työmaa oli kuitenkin pelaamisen, opintojen ja yleensä hengissä säilymisen rahoittaminen. Milloin sitä ehtisi töihin, kun päivät menivät yliopistolla, illat treeneissä ja viikonloput peleissä.

En toki väitä, että salibandyn pelaaminen ammattilaisena olisi sen helpompaa. Salibandyammattilaisen elämää läheltä seuraneena tiedän, että haasteet ja paineet ovat erilaiset, mutta varmasti yhtä painavat.

Sain usein kuulla hämmennyneitä uteluja,

että maksammeko todella naisten pääsarjatasolla pelaamisesta. Kyllä, maksamme ja markkatoimme opiskelijan näkökulmasta paljon. Kyllä, opintolainalla.

Ei ole aivan pala kakkua saada sponsoreita kaupungissa, jossa on muutenkin paljon liigatason joukkueurheilua. Karsia-ko kaikesta muusta itselle tärkeästä, kuten matkustelusta, ja laittaa ne rahat sählyn pelaamiseen?

On aivan hirveätä kuraa, että taloudellinen näkökulma vaikutti päätökseeni niin paljon. Toki asiat ovat paremmin toisaalla – niin kuin kaikessa. Mutta mitä kertoo se, että tämän kauden alussa usea joukkue ei halunnut ottaa naisten salibandyliigan paikkaa vastaan? Tai se, että useana vuotena joukkueita on vetäytyneet sarjasta ennen kauden alkua? Epäilen, että suuressa osassa kyse on kylmästä rahasta ja resursseista.

Joku vihaaja saattaa nyt siellä keskustelupalstalla anonyymi-puskurin takaa kuuluttaa suuren ääneen, että lopetetaan koko akkojen ala-arvoinen harrastelu. Jospa ei kuitenkaan laiteta pillejä ja mailoja pussiin, vaan yritetään viedä asioita parempaan suuntaan.

Joukkueiden taustalla on toisen joukkueellisen verran valmentajia, apuvalmentajia, huoltajia, hierojia, joukkueenjohtajia ja seuratyöntekijöitä, jotka painavat pit-

Uran tähtihetkiä. Derby Happeeta vastaan 541 katsojan edessä – ja voitto!

kää päivää tehdäkseen joukkueiden toiminnasta mahdollisimman laadukasta. Puhumattakaan pelaajista, jotka treenaavat ammattuurheilijan tavoin hyvin tavoitteellisesti, yrittäen samalla pitää pystyssä myös siviilielämän opintojen ja toimeentulon korttitaloa.

Kaikki lähtee arvostuksesta – arvostetaan omaa ja toisten tekemää työtä. En sano, etteikö naissalibandy kehittämisessä olisi vielä paljon työmaata. Mutta ei se pelkästään keskustelupalstoilla huutelemalla etene – ne ovat lapiohommat erikseen.

Etu oikeus vai velvollisuus?

Mieleeni ei koskaan aiemmin edes pilkahtanut mahdollisuus, etten pelaisi seuraavalla tai sitä seuraavalla kaudella. Olin jokaisen kauden lopussa vain äärettömän kiitollinen, että sain pelata ja harjoitella pääosin terveenä. Tapaturma-alttiin lajin vuoksi ehjiä polvia, nilkkoja, olkapäitä, kylkiluita tai nenänvarsia ei koskaan saa pitää itsestään selvyytenä. On täysin aliarvostettu etuoikeus saada pelata suurimmaksi osaksi yhtenä kappaleena.

Oliko minulla oikeus jättää pelaamatta, koska sain olla ehjä? Kun samaan aikaan

pelaajat ympäri salibandyä ja -mantuja kuntoutuivat vimmattusti vammautuneita polviaan. Ei heillä ei ollut mahdollisuutta tehdä sitä valintaa, mikä minulla oli. Mutta jos pelaisin, tekisinkö sen velvollisuudesta? Pelaisinko muiden takia? Pelaisinko sen vuoksi, että joukkue tarvitsee minua? Mitä minä itse tarvitsen?

Vahva motivaatio. Se on voima, joka saa työskentelemään ja tekemään kaikkensa tavoitteidensa eteen päivästä toiseen. Se saa karsimaan muusta ja varaamaan aikaa tärkeänä pitämälleen asialle. Se vie palloliialtiin treenaamaan omalla ajalla ja auttaa jaksamaan kesätreeneissä ne viimeiset tuskaiset mäkivedot. Sen myötä tapahtuu pelaajana kehitystä ja kasvamista.

Hengitän taas. Pyörässä on sopiva vauhti. Tärkeintä taitaakin olla tehdä itselle tärkeitä asioita.

Mutta kun se katoaa, kaikki katoaa. Päätöstä tehdessäni katsoin taaksepäin. Näin, kuinka vahva sisäinen motivaatio oli kannustanut minua jaksamaan, eikä arki tuntunut jyrksijänpyörältä. Haluni kehittyä pelaajana oli niin voimakas, että käytiin siihen paljon aikaa ja voimavaroja.

Kysyin itseltäni, oliko nyt valmis tekemään kaikkeni sen eteen, että olisin taas entistä parempi salibandy pelaaja. Ei, en ollut. Pelaaminen liigatasolla tarkoittaa itselleni täydellistä sitoutumista joukkueeseen ja sen yhteisten tavoitteiden eteen sekä tärkeistä motivaatioita harjoittelua kohtaan. Muilla joukkueen jäsenillä on oikeus saada joukkoonsa vain sataprosenttisesti itsensä kehittämiseen motivoituneita pelaajia. En ole mukana, jos en ole täysin mukana.

Oli muiden juttujen aika.

Katuisinko päätöstäni?

Päätöksen jälkeen olo oli tyytyväisen helppotunut, mutta samalla kuitenkin surul-

lisen haikea. Pääni ulapalla risteili monia ajatuksia.

Mietin, miten identiteettini kävisi. Kuka olisin? Mitä sanoisin, kun joku kysyy päälaajani? Voisinko kulkea enää sähkökamoissa? Niissä yli-isoissa tuulihousuissa, joiden lahkeet on tungettu pesussa hurmaavan harmaiksi värjäytyneisiin pitkiin pelisukkiin? En saisikaan enää sakkoja, vaikka painelisin hihattomassa paidassa ja trikoissa puntille.

Miten selviäisin siitä, etten näe joukkuekavereita joka päivä? Siitä, etten ole enää osa joukkuetta. Osa rakasta ampariperhettä.

Ajatukseni olivat myös ei-niin-syvällisiä. Pohdin, ottaako joku pelinumeroni. Kuka istuu pukukopissa tai bussissa paikallani?

Tilaako kukaan enää lehtikuninkaan viidakkopihviä? Kuka nyt vinkuu loppuverryttelyn tärkeystä?

Nautin kesällä suunnattomasti vapaudesta treenata juuri niin kuin itseä huvitti, kehittää fysiikkaa ja työntää sinne – ja syvälle – koko lajioimaisuudet. Tarkkailin ja kuulostelin paremmin omaa kehoani sekä sen palautumista. Riittävän palautumisen myötä havaitsin, kuinka juoksin entistä kovempaa ja pidempään, vedin yhä enemmän leukoja ja hymähtelin kehittymisestäni.

Joukkuekaverit eivät unohtaneet, vaan ystäväporukalla vietettiin, Suomen ilmastontuntien, lähes lämpimiä kesäiltoja yhdessä. Syksy ja kauden alku kuitenkin kummittelivat lämmöstä huolimatta toisinaan mielessäni.

Olisivatko iltani tyhjiä ilman Palokan kentällä vietettyjä tunteja? Miten kävisi, kun kausi olisi alkamassa? Kun en olisikaan kiskomassa pelipaikkaa päälleni tai kirjaamassa kentälle pelaajajäsittelyn aikaan. Mikä pahinta – katuisinko silloin

päätöstäni?

Tuli se päivä. Päivä, kun löysin itseni katsomosta huomaten, että en ole juoksemassa pelaajajäsittelyyn Karrin kuulutusten saattamana. Löysin ihmiset kyselemässä minulta, miksi en ole kentällä. Kyselemässä, miltä tuntuu, kun en ole siellä kentällä. Kyselemässä, olisiko päätökseni oikea olla olematta siellä kentällä.

Pohdin hetken aikaa. Kyllä, haluaisin olla kentällä pelaamassa. Mutta ei. En niin paljon, että haluaisin viettää monta tuntia päivässä tätä lajia harjoitellen. En tällä hetkellä. Ensi keväänä saatan taas haluta. Sanoin, että kermat kakun päältä maistuisivat, mutta en ole valmis sitä itse kakkua tekemään.

En tällä hetkellä. Ja tärkeintä on tämä hetki. Tunne oikeasta päätöksestä.

Maailmankaikkeuden mittakaavassa

Tämä syksy on ollut erilainen. Olen ikävöinyt lämmöllä peleihin liittyviä hetkiä:

peliasun pukemista ylle, yhteistä älämölöhuutoa maalilla, pelien onnistumisia, busimatkojen korttipelishow'ta, enemmän ja vähemmän sekavia kenttäpalaverieita, Kariston Nesteen pelien jälkeisiä maistuvia ruokailuja ja pukuhuoneen yhteishengen täyttämää tunnelmaa.

Olen muistellut hymyillen junnuosaston holtittomia puolivolttitreenejä, roskiksessa istumisia, kyseenlaisten vitsien heittoja kopissa, vierailuja kummijoukkueiden harjoituksissa, derby-pelien upeaa latausta ja jopa perskymppiä.

Eniten olen ikävöinyt joukkuekavereitani –perhettäni. Sitä joukkueurheilua ja yhteishenkeä parhaimmillaan.

Mutta hetkeäkään en ole katunut päätöstäni. Hetkeäkään en ole miettinyt, että olisinpa päättänyt toisin.

Olen nauttinut vapaudesta suunnitella omaa elämää vapaammin. Olen ollut onnellinen kiireettömistä vapaailloista. Olen fiilistellyt sitä, että saan aamutreenifanina urheilla usein aamuisin iltojen sijaan. Olen ehtinyt tehdä paljon asioita, joihin ei ole ennen ollut aikaa. Olen saanut matkustella

ja nähdä enemmän tärkeitä ihmisiä.

Kalenteri on kuitenkin edelleen täynnä, tapani mukaan. On varmaan liian paljon liian mielenkiintoisia juttuja tarjolla. Olen asiaa ajatellessani havainnut, että itselleni on luontaista tehdä itseäni motivoivia asioita kunnianhimoisesti sata, tai mielellään sataviiskyt lasissa.

Edellisinä vuosina se on ollut salibandy, sen jälkeen tilalle ovat tulleet uudet motivoivat haasteet ja työkuviot. Hengitän taas. Pyörässä on sopiva vauhti. Tärkeintä taitaakin olla tehdä itselle tärkeitä asioita. Juuri niitä itseä motivoivia juttuja. Oli se sitten salibandy tai lapiohommat. Kuunnella rehellisesti itseä. Mikä oikeasti kiinnostaa? Mihin haluat käyttää aikaa?

Olen myös saanut hieman perspektiiviä salibandy asemaan noin maailmankaikkeuden mittakaavassa. Salibandy on elämä, mutta elämää voi olla ilman salibandyäkin. Kamalan oksettavan kliseinen lause, mutta aina yhden oven sulkeutuessa toiset ovet ja mahdollisuudet aukeavat.

Kysymys kuuluukin, avaanko salibandy-let oven taas ensi keväänä. •

Näitä(kin) hetkiä on ikävä. Haptee on kaatunut, ja joukkue hurraa parhaana palkittavalle Alinalle.

LuntaGO

TRADING FINLAND

1000 MILE

UP

1000 MILE

SUKAT TUET, TEIPIT, KYLMÄ- JA KUUMATUOTTEET

AKTIIVISEEN ARKEEN TUOTTEET MEILTÄ
TEHTAANMYYMÄLÄ JA VERKKOKAUPPA

Paperplast Oy, Lekatie 1, Mänttä • www.paperplast.fi

1000 Mile- ja Ultimate Performance-tuotteiden maahantuonti ja myynti: sanna.kouvonen@paperplast.fi

-Suoja puhtaudelle -
Paperplast

STAND UP
KOOMIKKO
HARRI TEITTINEN

0400 653 665

KOOMIKKOTEITTINEN@GMAIL.COM
WWW.FACEBOOK.COM/KOOMIKKOTEITTINEN

Suunnilleen tältä näyttää maalivahdin perspektiivistä, kun Jenni Kaipainen lataa hirmutykkinsä.

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Satu Pöntinen

Kyllä lähtee!

Jenni Kaipainen kuuluu tänäkin vuonna "Kuningatarampparien" kantaviin voimiin. Kaipaisen salibandyuralle on mahtunut menestystä ja motivaatiovaikeuksia. Nyt harmaat ajat ovat takana ja katse tulevaisuudessa.

Joroisilta kotoisin oleva Jenni Kaipainen otti ensimmäiset askeleensa salibandykentillä jo seitsemänvuotiaana. Niistä kuului vielä lähes 10 vuotta ennen ensimmäisiä virallisia pelejä Pieksämäen Pisabassa kaudella 2009-2010. Seuraavat kaksi kautta Jenni vietti reissupelaajan karua arkea reissatessaan Pieksämäen ja

Mikkelin väliä.

"Tiesin jo yläasteella muuttavani joskus tulevaisuudessa Jyväskylään, ja unelmani oli pelata Naisten Salibandyliigaa. Kun koulu Pieksämäellä päättyi, oli seuraava suunta jo tiedossa", nyt 24-vuotias Jenni muistelee.

Kesällä 2012 kauan odotettu muutto

"Suomen Ateenaan" tapahtui, ja samalla aukesi paikka Happeen Naisten edustusjoukkueessa. Lunta tuli tupaan porstuan täydeltä jo kuukauden päästä, kun Jennin polvesta katkesi eturistiside; kausi oli hänen osaltaan ohi ennen ensimmäistä harjoituspelejä.

Seuraavaksi kaudeksi polvi saatiin kun-

toon, ja ensimmäinen ehjä kausi Naisten Salibandyliigassa oli tosiasia. Kausi päättyi menestyksekkäästi pronssiin keväällä 2014.

Pelaa, ei pelaa, pelaa...

Happeessa Jennin rooli jäi kuitenkin odotettua pienemmäksi, ja seuraavaksi kau-

Tämän kauden tavoitteet Jennillä ovat kokonaisvaltaisessa kehittämisessä pelaajana.

"Haluan kehittää oikeastaan jokaista osa-aluetta. Painopisteet ovat etenkin pallollinen peli sekä fyysisellä puolella nopeus ja ketteryys. Polvivammat ovat rokottaneet nopeuttani, ja välillä tunnen olevani todella

"Tiesin jo yläasteella muuttavani joskus tulevaisuudessa Jyväskylään, ja unelmani oli pelata Naisten Salibandyliigaa."

deksi uusia haasteita tarjosi naapuriseura O2-Jyväskylä. Ampparipaidassa hän lähti tahkoamaan jo Mikkelin-vuosilta tutuksi tullutta Naisten Divaria.

"Koin O2:n potentiaalisemmaksi paikaksi kehittyä pelaajana, ja selkeä tavoite liiganoususta teki Amppareista houkuttelevan joukkueen. Loppujen lopuksi päätös oli helppo ja jälkepäin mietittynä oikea", Jenni miettii.

Kausi 2015-2016 oli Jennille välihuusi salibandysta. Vuoden tauon jälkeen palo harjoitteluun ja ilo pelaamiseen palasi, ja viime kaudella askissa nähtiin taas tuttu Jenni. Jonkinlaista arvuuttelua pelaamisesta oli myös ennen kuluvan kauden alkua. Hän ehti jo kerran purkaa sopimuksensa ja solmia sen uudelleen ennen kauden alkua.

Nyt Jennillä on siis menossa kolmas kausi ampparipaidassa.

"Tajusin nopeasti, että haluan jatkaa pelaamista ja itseni kehittämistä pelaajana. Teen tätä niin kauan kuin pelaaminen on hauskaa ja paloa voittamiseen löytyy", joulukuussa toimintaterapeutiksi valmistuva Jenni pohtii.

Lämäri lähtee sydäimestä

Jenni kertoo olevansa vaativa ja voitontahoton persoona sekä huono häviöjä.

"Tykkään osallistua peliin sen jokaisella osa-alueella. Koen vahvuuteni olevan pallollisessa pelaamisessa ja tykkään avata peliä ja tukea hyökkäyksiä. Rakastan myös fyysistä peliä ja kulmissa vääntämistä", hän kertoo.

Jennillä on yksi aivan erityinen vahvuus: hirmuinen laukaus. Naisten liigan avaustilaisuudessa järjestetyssä lämärikisassa hän nappasi voiton peräti 146 kilometrin tuntivauhdilla lähteneellä laukauksellaan.

"Laukaus on ehdottomasti yksi suurimmista vahvuuksistani. Voisi sanoa, että tietyllä tavalla jopa elän laukauksestani", oikealta laukova Jenni kertoo.

Tällä kaudella savolainen on pelannut myös laiturin paikalla. Hän kokee pelipaikan muutoksen positiivisena asiana.

"Ihan mukavaa vaihtelua, ja saa vähän uutta perspektiiviä oman pelipaikan pelaamiseen. Tarkkaan en tiedä, mikä ajatus valmennuksella oli, kun meni minut siirtämään hyökkääjäksi, mutta tykkäsin siitä. Koen silti oman paikkani olevan pakkina."

hidas. Positiivista on se, että juoksukunto on hyvällä tasolla.»

Kohti parempaa kevättä

Kauden kahdeksasta ensimmäisestä otelusta Kuningatarampparit ovat raapi-

neet kasaan kaksi pistettä ja keikkuvat runkosarjan toiseksi viimeisellä sijalla. Joukkueen tavoitteena ovat pudotuspelit.

"Kauden aloitus on ollut osaltamme ihan tyydyttävä. Jokaisessa pelissä on ollut jotain hyvää, mutta ehjää 60-minuuttista emme ole saaneet aikaiseksi. Paniikki iskee viimeistään toisessa erässä. Kun pelejä on niin vähän, olisi elintärkeää kaapia heti syksyllä pisteitä."

Suomen cupissa Kuningatarampparit selviytyi kahdeksan parhaan joukkoon, mutta puolivälissä ÄIF päätti joukkueen cup-taipaleen.

Oman kauden aloituksensa Jenni luonnehtii olleen tasoa "ok".

"Olen saanut hyvin vastuuta ja jossain määrin onnistunut varsinkin ylivoimalla. Kehitettävää ja parannettavaa on kuitenkin vielä paljon. Tästä on hyvä itseni ja joukkueen lähtee nostamaan tasoa kohti kevättä. Katsotaan, mihin se riittää!"

Laukaus on yksi Jennin vahvuuksista.

Suurten muutosten kausi

Kauden 2017-2018 rakentaminen alkoi O2:n naisten edustusjoukkueessa poikkeuksellisen aikaisin, kun uutta päävalmentajaa lähdettiin etsimään jo vuodenvaihteen jälkeen. Pian joukkue sai tiedon, että uusi valmentaja oli löytynyt. Ensimmäiset pelaajasopimuksetkin kaudelle allekirjoitettiin ennätyskellisen aikaisin, kun pressitilaisuudessa helmikuussa julkistettiin uuden päävalmentajan, Kari "Kapo" Saukkosen, tulon lisäksi muutama pelaajasopimus.

Keväällä pelaajarungon rakentaminen oli jo hyvässä vauhdissa, kun yllättäen saatiin uutinen, että kaupungin toinen liigajoukkue, kilpasisko Happee, lopettaisi naisten edustusjoukkueen toimintansa kokonaan. Seuraavalla viikolla treeneissä olikin tuplamäärä osallistujia, kun uutta joukkuetta katsastavat hirvittäret olivat saapuneet paikalle.

Joukkue joutui hankalaan tilanteeseen, sillä useita pelaajasopimuksia oli jo allekirjoitettu, eikä pelipaikkoja ollut loputtomiin. Mikkelistä Jyväskylän sähköpiireihin vaihtanut Kapo ratkoi asiaa neuvottelemalla Mikkelin Hatsinan kanssa farmisopimuksen, jonka avulla pelaikaa voitaisiin tarjota useammalle pelaajalle.

Kesätreenit käynnistyivät ja pelaajat poitivat asemaansa tulevalle kaudelle. Lopulta Happeesta saatiin mukaan Rina Rautala, Tiia Koski, Nelli Alanko sekä maalivahti Janita Spännäri. Myös "Vaimona" tunnettu Viivi Nykänen lähti mukaan treenirinkiin polven kuntoutumista odottelemaan. Myöhemmin ampparitariin liittyivät KooVeesta loikkannut Susanna Kuusisto sekä SB Heinolan Milja Alanko, jotka muuttivat paikkakunnalle opiskelemaan. Pelaajarunko alkoi olla valmis.

Kesätreenit toivat Ampparitareille odotettua vaihtelua iänkuisiin Harjun portaisiin ja Laajavuoren rinteisiin. Joukkueen fysiikkavalmentajaksi pestattu Juha Leukkunen hyödynsi valmennuksessaan crossfit-taustaansa sekä toisen palloilulajin, jalkapallon, fysiikkatreenien antimia.

Kesän aikana päästiin Crossfit JKL:n hallilla puserutamaan niska limassa ja verenmaku suussa, ja lisäksi Vaajakosken ja Palokan metsiä rymyttiin HIIT-juoksutreenien muodossa. Pelaajissa näkyi kauhunsekaista iloa, sillä vaikka treenit saattoivat tuntua hirveiltä, samalla tuntui, että kehittyminen on väistämätöntä. Myös lajin puolella siirryttiin uudenlaiseen treenaustapaan uuden päävalmentajan myötä.

Vaikka kesällä kausi tuntui usein olevan vielä kaukana tulevaisuudessa, huomattiin elokuussa, että moni asia oli vasta hioutumassa muotoonsa ja kausi häämötti jo nurkan takana. Tälle kaudelle haettiin vauhtia pariltakin treenileiriltä, joissa kohdattiin niin naisten liigasta tuttuja kuin viime kauden divarinkin joukkueita.

Treenipelit antoivat lupaavia viitteitä, mutta myös kehityskohteita

löydettiin riittoisasti. Joukkueen yhteen hitsaamistakin aloitettiin mm. geokätköilyn merkeissä. Joukkue äänesti kapteenikseen kokeneen Jenni "Mertsi" Pekkarisen ja varakapteenikseen Susanna Kuusiston sekä allekirjoittaneen.

Kauden ensimmäisessä pelissä O2 kohtasi kotipesässään toissakauden Suomen mestarin, Lappeenrannan NST:n. Peli päättyi ampparitarien juhlintaan ja päävalmentajan nähtiin herkistyvän loppusummerin soidissa.

Salibandy maailman johtava media, Pääkallo.fi, otsikoi O2:n yllätysvoitosta, minkä saattoi vielä paperilta joukkueita vertaillessa ymmärtää. Paikalla olleille tuskin jäi epäselväksi, ettei kyse ollut mistään onnenkantamoisesta. O2 ja NST kohtasivat vain muutaman viikon päästä uudelleen Suomen Cupin merkeissä, ja viimeistään tuolloin tuli selväksi, että ainakin näiden kahden joukkueen kohdalla tilanne oli kääntynyt pääläelleen aiemmasta.

Sittemmin liigan kärkijoukkueet ovat palautelleet amppareita takaisin maanpinnalle - jos sieltä koskaan lähdettiin - ja muutaman kerran on tullut turpaan niin, että pelihousuja on pitänyt ommella saumoistaan kiinni.

Usko omaan tekemiseen on ajoittain ollut hieman hukassa ja pukuhuoneissa on pelien jälkeen käyty välillä purkukeskusteluja, joiden sisältö ei kestä päivänvaloa. Kehitystä kuitenkin tapahtuu, ja joukkueen onneksi valmentajat pystyvät näkemään kehityksen silloinkin, kun pelaajien tekisi mieli polttaa mailoja roviolla.

Välillä pelaajille on annettu kevennetty treeniohjelma palautumisen takaamiseksi, mutta ennen joulua on vielä tiedossa useamman viikon mittainen raskaan fysiikan osio.

Nähtäväksi jää, miten syksyn opit onnistutaan hyödyntämään kevään runkosarjassa ja päästäänkö kiinni joukkueen tavoitteeseen, pudotuspelipaikkaan. Aineksia joukkueesta ainakin löytyy enemmän kuin tähän asti on kentällä pystytty osoittamaan.

Terveisin,

Heidi Aukee

Edarin Muijen varakapteeni

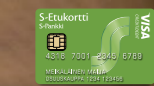

TERVETÄ ARKEA

**Avaamme
jouluksi**

Seppälääkärit on keskisuomalainen lääkärikeskus. Meidän tehtävämme ja toiveemme on edistää asiakkaidemme terveyttä kokonaisvaltaisesti ja olla mukana heidän arjessaan. Toimimme Seppälässä, eli meidän luoksemme on helppo tulla niin omalla autolla, kuin julkisillakin. Tarjoamme yleislääkäripalveluiden lisäksi laboratoriat- ja kuvantamispalvelut, sekä osaamisen yli kahdeltakymmeneltä erikoisalalta, yli viidenkymmenen lääkärin joukkueen voimin. Tervetuloa!

NAUTIOMISTAJAN
EDUISTA
YMPÄRI VUODEN

Omistajan käyntikortti

Uusi haaste, uudet paidat, mutta vanha tuttu Monnari.

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Eemil Holma, Harri Pirinen

Uuden ajan alku

Ensimmäistä kertaa sitten vuoden 2006 Jyväskylässä pelataan jälleen salibandyn Divaria. Viime keväänä Juha-Pekka Manninen lopetti seuran ja pelaajien lähes 10 vuoden odotuksen lyömällä voittomaalin Apassien verkkoon jatkoajalla.

Ampparit aloittivat Divaritaipaleensa suvereenisti juoksemalla ensin Limingan Niittomiesten yli kotona ja voittamalla heti seuraavana päivänä ErVi Akatemian. Kahden voiton avausviikonloppu oli joukkueelle tietysti tärkeä, mutta jokaisella kultapilvellä on tumma reunus. Seuraavasta neljästä pelistä saldona oli kaksi tappiota ja kaksi jatko-aikatappiota. Samalla joukkue tippui Suomen Cupista.

Ampparien päävalmentaja Ilkka Peltosen arvelee, että ensimmäisen viikon-

lopun hyvä menestys tuli joukkueelle ehkä hieman yllätyksenä, ns. puun takaa.

”Ehkä siitä jäi jätkille takaraivoon sellainen fiilis, ettei joka peliin tarvitse laittaa ihan kaikkea peliin. Se kostaatuu tässä sarjassa välittömästi, ja niin onkin päässyt välillä käymään.”

Kaikki muuttuu, mutta mikään ei muutu

Peltosen mukaan kausi on lähtenyt Ampparien osalta käyntiin hyvin odotetusti.

”Laji on ihan sama kuin aiempinakin vuosina, joten suuria muutoksia pelaamiseen ei ole tarvinnut tehdä. Pelaajarintamalla saatiin kesällä positiivista liikettä, ja uudet pelurit ovat esiintyneet miehekkäästi.”

Suurimmat menetykset joukkue koki penkin takana, kun Ismo Nybacka siirtyi penkin takaa kentälle ja Arto Kotamäki löysi töitä Tampereelta.

”Kotamäen lähteminen valmennusryhmästä on tuonut minulle paljon lisää vastuuta. Tietysti se, että valmentajia on yksi vähemmän, vaikuttaa myös reagointiin pe-

lin sisällä. Vielä se ei ole meille kostaanut, mutta mahdollista se on”, Peltosen miettii.

Kovan kesän hedelmiä poimitaan keväällä

Peltosen mukaan joukkue harjoitteli kesällä todella kovaa.

”Se paistoi vähän läpi harjoitusotteluissa. Niitä kesällä vietettyjä tunteja ulosmitataan toivottavasti keväällä. Taktinen osaaminen nousee myös Divarissa suurempaan rooliin, kun vastaan alkaa tulla näitä vastaiskuihin luottavia ”mökkijoukkueita”. Niitä vastaan meillä on ollut hieman vaikeuksia aiemmin, ja tällä kaudella vanhat peikot ovat kummitelleet”, Peltosen kertoo.

Peltosen kertoo painottaneensa pelaajille aivan erityisesti maalintekoa.

”Se nousee tällä kaudella aivan avainasemaan. Pystymme kyllä pitämään oman päänsä tiiviinä, mutta tarvitsemme enemmän tehoja hyökkäyspäässä. Peli on paljon suoraviisempaa kuin kakkosdivarissa, ja siihen huutoon pitää meidän olla valmiita vastaamaan.”

”Siihen olen tosi tyytyväinen, että olemme pystyneet lähes joka pelissä olemaan

loa. Aladivareissa pelasi paljon kavereita, ja ajattelin, että näiden kanssa olisi kiva taas pelata. Muutampia ”sopimustarjouksiakin” alkoi tulla, Nybacka kertoo.

Hyppy takaisin kaukalon puolelle ei lo-

vakuuttuneiksi. Joukkueen tavoitteet olivat selkeät ja itse olen päättänyt, että kauden jälkeen tehopisteitä on enemmän kuin jäähyjä”, Nybacka määrittelee kauden tavoitteensa.

”Omalta osaltani olen tyytyväinen siihen, että pysyn kunnossa ja pystyn auttamaan joukkuetta, oli se sitten pelaamista tai juomapullojen täyttämistä. Meillä on todella tasainen ryhmä, eikä peliaika ole kenellekään itsestäänselvyys. Jokaisesta pelimenuutista pitää pystyä nauttimaan.”

Loukkaantumisten takia Nybackalta jäivät väliin lähes kaikki harjoitusottelut.

”Se näkyi alkukaudesta. Nyt on treeneissäkin alettu jauhaa 5v5-harjoituksia, ja itseluottamus sekä pelitatsi ovat parantuneet. Omaan alkukauteeni en ole täysin tyytyväinen, ja varsinkin pallollista peliä pitää parantaa paljon.”

”Tietysti välillä tulee tilanteita, joissa tekisi mieli kaivaa fläppi naftaliinista ja näyttää, miten tätä lajia oikein pelataan. Onneksi omat näkemykseni vastaavat aika hyvin Peltosen käsitystä pelistä, joten pelikirja on hieman helpompi niellä”, Nybacka viittaa melkoiseksi urbaanilegendaksi kasvaneeseen Peltosen pelikirjaan. ●

Vastustajan on aivan helkkarin vaikea tehdä maaleja, kun pallo on meillä.
– Ilkka Peltosen

jalalla dominoivampi joukkue, ja aktiivisuus on hyvällä tasolla. Myös pallolliseen peliin olemme saaneet lisää malttia, mikä osaltaan helpottaa peliä kokonaisuudessaan. Vastustajan on aivan helkkarin vaikea tehdä maaleja, kun pallo on meillä”, Peltosen viisastelee.

”Lisko” heitti fläpin sivuun

Ehdottomasti mielenkiintoisin tarina Ampparijoukkueesta tällä kaudella on kaksi edellistä kautta valmennusryhmään kuuluneen Ismo Nybackan siirtyminen kentälle.

Mittavan uran keskisuomalaisessa salibandysä tehnyttä ”Liskoa” kuvailtiin itselleni muutama vuosi sitten näin:

”Lisko on valmentajalle ihanteellinen pelaaja, koska hän voi pelata millä paikalla tahansa ja pystyy pimentämään vastustajan vaarallisimmat pelaajat.”

Se on hyvin todenmukainen kuvaus. Nybackan ei ollut missään vaiheessa tarkoitus jatkaa edustusjoukkueen valmennustiimissä tällä kaudella.

”Olin päättänyt jo hyvissä ajoin, että valmentaminen saa jäädä tämän kauden jälkeen. Peltosella ja osalla runkopelaajista oli jo jatkosopimus tehtynä, joten koin turvalliseksi vetäytyä sivuun, koska joukkue jäisi hyviin käsiin, tuli nousu tai ei.

”Minua kiinnosti treenata enemmän kuin valmentajan homma antoi myöden. Pelaamisenkin alkoi tuntua taas sitä tuttua pa-

pulta ollut suuren suuri.

”Valmentamisen ohella treenasin kesät joukkueen kanssa, ja kauden alkaessa hypäsin penkin taakse. Kysyinkin Peltoselta, olisiko mahdollista toteuttaa sama kuvio tänäkin kesänä, ja sieltä suunnalta tuli vihreää valoa”, Nybacka kertoo.

Siitä se ajatus sitten lähti.

”Noin kuukausi kului, ja alkoi muhia ajatus, että jos sitä vielä kerran. Kroppa oli pitkästä aikaa kivuton, ja pystyin nauttimaan ihan perusharjoitteista. Kotoa näyttettiin ajatukselle peukkuja, ja viimeistään keskustelut Peltosen kanssa saivat minut

Ismo Nybackan ja Ilkka Peltosen yhteinen valmennustaival päättyi (toistaiseksi) viime kevään voittotuletuksen.

E-tytöt

D-tytöt

C1-pojat

B-pojat

D2-pojat musta

D2-pojat valkoinen

A ja B -tytöt

A-pojat

D1-pojat musta

D1-pojat valkoinen

Naiset Edustus

Miehet Edustus

C-tytöt

C2-pojat

TULE KANNUSTAMAAN EDUSTUSAMPPARIT VOITTOON!

Miesten jäljellä olevat kotiottelut kaudella 2017-18 Divarissa

10.12.2017 klo 15.00	02JKL-Blue Fox
17.12.2017 klo 18.00	02JKL-FBC Turku
13.01.2018 klo 18.30	02JKL-EräViikingit Akatemia
21.01.2018 klo 13.00	02JKL-Josba
04.02.2018 klo 18.00	02JKL-Nurmon Jymy
11.02.2018 klo 18.30	02JKL-Tikkurilan Tiikerit
17.02.2018 klo 14.00	02JKL-FBT Karhut
18.02.2018 klo 14.00	02JKL-Ådalens IF
28.02.2018 klo 18.30	02JKL-NST

Naisien kotiottelut keväällä 2018 Salibandyliigassa

7.1. klo 15.00	02JKL-TPS
27.1. klo 15.30	02JKL-Ådalens IF
24.2. klo 16.00	02JKL-KooVee
10.3. klo 17.00	02JKL-SS Rankat Ankat
17.3. klo 17.00	02JKL-SB-Pro

Edustusjoukkueiden otteluihin on seuran jäsenillä vapaa pääsy. Miehet pelaavat kaikki kotiottelunsa Monitoimitalolla. Naiset pelaavat kaikki kotiottelunsa Palokan koulukeskuksella.

Miksi salibandya kannattaa pelata?

Sunnuntai 19.11.2017 klo 23.49. Sijainti jossain Porin ja Jyväskylän välillä. Laitoin juuri spotifyn keskittymislistalta jonkun pianonsoittolistin suodattamaan bussin hälinää.

Käytävän toisella puolella Jolle tekee jotain työjuttujaan, etuvasemalla Sepi kuuntelee musiikkia, huolto katsoo jefua kaksi penkkiriviä etupuolella, takana Äijö seuraa jälleen snookeria, Huusko nukkuu ja Jere pelaa snapchattia.

Loput taitavat olla bussin takaosassa, mistä Maken huuto väkisinkin kuuluu ajoittain pianonsoiton läpi.

Välillä tulee kysyttyä itseltään, miksi tätä lajia oikein pelaa? Joskus kysymyksen kuulee myös tuttuja suusta.

Harvalle pelaajalle salibandyyn tuhlata ajasta kuitenkaan maksetaan. Tuohon kysymykseen ei taida olla yhtä vastausta, ja jokaisella on varmasti omat syynsä. Uskon, että taustalla on intohimoa, ja pelaaminen on asia, josta nauttii. Kuulostaa kliseiseltä, mutta näistä asioista se pelaaminen helposti koostuu.

Intohimon ja nauttimisen lisäksi itselläni mieleen nousee myös sana ylpeys. On oikeastaan ihan sama, mitä harrastaa tai pelaa, täytyy olla ylpeä siitä mitä tekee. Jos soitat viulua, niin siitä pitää olla ylpeä. Jos harrastat valokuvaamista tai maalaat, siitä pitää olla ylpeä.

Ja jos pelaat salibandya, siitä pitää olla ylpeä. Salibandy on hieno peli, ja ajan voi varmasti käyttää huonomminkin.

Ja se, mikä tästä hommasta tekee oikeasti hienoa, on yhteisö ja

joukkue. Mulle yhteisö on O2 ja joukkue on edarin äyät. Joukkueena voitetaan ja joukkueena hävitään.

Se yhteinen aika, mikä joukkueen kanssa vietetään; oikeastaan siinä on se juttu, miksi tätä lajia pelaa. Ja sitä aikaa vietetään yhdessä paljon. Sitä aikaa pitää osata arvostaa.

Kello on nyt 00.46. Enää ei löydy penkissä asentoa, jossa olisi hyvä kirjoittaa. Hämärässä kirjoittaminen alkaa maistua puulta. Tunti kului ja tässä on lopputulos, muutama lause. Tästä voi päätellä, että seuraavaa Jari Tervoa minusta ei koskaan tule. Mutta ei se haittaa, koska lähdän nyt katsomaan, mitä bussin takaosassa tapahtuu...

Terveisin,
Joni Lempinen
Edarin Äyien kapteeni

Nuori urheilija! Onko selkäsi ja selustasi turvattu?

Sporttiturvamme on monipuolinen vakuutus, joka turvaa urheilijan vahingon sattuessa. Tutustu ja hanki Sporttiturva-vakuutus op.fi.

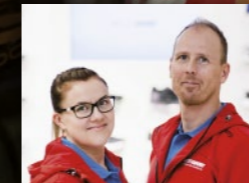
Vakuutuksen myöntää OP Vakuutus Oy.

OP Keski-Suomi

INTERSPORT JYVÄSKYLÄ KESKUSTA ON

02 JYVÄSKYLÄN

VIRALLINEN VARUSTETOIMITTAJA

Uudet kauppiaat
Milla ja Tuukka
toivottavat teidät
tervetulleiksi
uudistettuun Intersport
Jyväskylä Keskustaan!

ENEMMÄN ETUJA. ENEMMÄN INSPIRAATIOTA.

Muistakaa liittyä ilmaiseen Intersport Clubiin, jonka kautta saatte lisää rahanarvoisia etuja!

Seuraa meitä Facebookissa ja Instagramissa. Pysyt ajantasalla tapahtumista ja tarjouksista.

Seuran jäsenille:
KAIKISTA TUOTTEISTA

-10%

alennus myös tarjoushinnasta.

Tarjous on jatkuva seuran jäsenille!

Alennus lasketaan yhdestä tuotteesta!

Intersport Jyväskylä Keskusta

Kauppakeskus Forum, Kauppakatu 20, 40100 Jyväskylä P. 0290 049 920
jyväskylä.keskusta@intersport.fi • Palvelemme ark. 10-20, la 10-17 ja su 12-16.
0290-alkusienumeroin soitetut puhelut maksavat lankaliittymästä 8,35 snt/puhelu + 6,91 snt/min. ja matkapuhelimesta 8,35 snt/puhelu + 16,69 snt/min. tsis. alv. 24%.

FORUM

SPORT TO THE PEOPLE
INTERSPORT

Historian siipien havinaa ja huikea mahdollisuus

Teksti: Jesse J. Järvinen
Kuva: Marko Hyvönen

C-tytöt ovat ensimmäinen jyvaskyläläinen tyttöjuniorijoukkue salibandyn SM-sarjassa. Silti tuloksia tärkeämpää on ihmisinä kasvaminen.

C-tyttöjen sarjakausi alkoi elokuussa, kun joukkue suuntasi SM-karsintaan Hämeenlinnaan. Lähdimme karsintaan haastajina, ja tavoite oli ennen kaikkea pelata hyvä kauteen valmistava turnaus. Tyttöjen kesäharjoittelu oli sujunut hyvin, vaikkakin aika tuntui loppuvan kesken ennen kauden avausta.

O2:n kanssa samaan lohkoon oli arvottu kivikovat EräViikingit ja Northern Stars sekä hieman tuntemattomampi yhdistelmäjoukkue Porin Karhut/NTK. Heti ensimmäisestä ottelusta muodostui trilleri, kun Karhuja vastaan pelattu kamppailu venyi aina rangaistuslaukauksiin saakka tasatilanteessa 1-1.

Taistelun ratkaisijoiksi nousivat O2:n maalilla torjunut Kerttu Aro sekä ratkaisevan maalin viimeistellyt Siiri Katakin. Tämä voitto oli lopulta ratkaiseva myös jatkon kannalta, sillä kun sekä Karhut että O2 hävisivät ottelunsa etelän joukkueille, paremmuus selvitettiin keskinäisen ottelun perusteella.

C-lohkon kolmanneksi tullut O2 sai jatkokarsinnassa vastaanansa B-lohkon toiseksi tulleen SB Heinolan. Ottelu eteni 1-1 tasalukemissa kolmannen erän loppupuolelle saakka, jolloin O2:n kova yritys palkittiin Siina Hyvösen 2-1 voittomaalilla. Voitolla joukkue nappasi paikan SM-sarjassa kautta aikojen ensimmäisenä jyvaskyläläisenä tyttöjuniorijoukkueena.

Positiivisen yllätyksen jälkeen paluu arkeen tapahtui pikaisesti, sillä SM-sarjan runkosarja alkoi vain muutama viikko karsintojen jälkeen. Ensimmäisessä turnauksessa Espoossa vastaan asettui jälleen EräViikingit ja toinen mestarisuosikki PSS Porvoosta.

Molemmissa otteluissa O2:n rooliksi jäi puolustustaistelu, ja omat hyökkäykset jäivät vähäisiksi. Turnauksen jälkeen niin pelaajien kuin valmentajien olikin tarkkaan mietittävä, mitkä asiat ovat ensimmäisten kehitettävien joukossa, sillä joukkue jäi rehellisesti sanottuna jyrän alle molemmissa kamppailuissa.

Tyttöjen oppimiskyky sekä taistelutahto

näkyivät hyvinä harjoituksina muutaman viikon pelitauon aikana. Joukkue olikin kuin uudesti syntynyt, kun lähdimme toiseen turnaukseen Iittalaan. Harjoittelussa painopisteinä olivat ennen kaikkea pelirohkeus. Lisäksi käytimme paljon aikaa syöttötyöskentelyn parantamiseen sekä laukauksiin.

Myös joukkueen avausta ja karvauspeleamista muovattiin hieman. Joukkue onnistuikin toisessa turnauksessa tarjoamaan myös tuloksellisesti tiukan haasteen varsinkin kovaa Classicia vastaan ja ainoastaan tuomarin viimeisellä minuutilla hylkäämä tasotusmaali erotti O2:n Classicista lopputuloksen ollessa 3-2.

C-tyttöjen SM-sarja on huikea mahdollisuus joukkueessa urheileville tytöille. Sarja tarjoaa tukun kovia otteluita, joissa pistettäkin ei jaeta ilmaiseksi. Samalla se on oiva näyteikkuna maajoukkueelle hamuville ja avaa yhden lisäkanavan myös seuralle näyttää osaamistaan.

Joukkue on otettu sarjassa vastaan ilolla, ja monet ovatkin jo ehtineet huomaamaan joukkueen positiivisen tekemisen meiningin. Joukkueen ikärakenne painottuu vahvasti nuorempaan 2004-syntyneeseen ikäluokkaan, ja joukkueessa on myös viisi pelaajaa, jotka ovat ikänsä puolesta edelleen D- ja jopa E-juonioireita.

SM-sarjassa O2-Jyvaskylän roolina on vielä olla haastaja, mutta kauden edetessä näemme, kuinka hankalaksi vastustajaksi nousemme kilpasisojen mittaristossa. Lisäksi joukkue on yksimielisesti päättänyt jopa tuloksen kustannuksella pyrkiä kehittämään tyttöjä mahdollisimman monipuolisesti kauden aikana, koska emme todellisuudessa vielä tässä vaiheessa tiedä, ketkä tytöistä ovat seuran tulevaisuuden tähtiä.

Ja toisaalta urheilullisten tavoitteiden lisäksi jopa keskeisimpinä tavoitteena joukkueella ovat liikunnalliseen elämäntapaan ja sosiaalisten taitojen kehittymiseen liittyvät asiat. •

C-tytöt pelaavat huipulla – ja kaikki muukin on ihan huippua!

Yhdessä pelaajia varten

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuva: Tuomas Pulkkinen

Yhdessä. Pitkäjänteisesti. Pelaajakeskeisesti. Siinä Ampparien pelaajapolun resepti.

Ilkka Peltonen ja Juha Hirvonen vastaavat O2:n poikien pelaajapolun huippuvaiheesta. Miesten edustusjoukkue, miesten akatemiajoukkue ja A-poikien joukkue muodostavat kolmistaan yksikön, joka soutaa samaan suuntaan.

Peltonen ja Hirvosen, kahden kokeneen ja meritoituneen valmentajan, illat ja viikonloput kuluvat nuorten miesten urheilutoiminnan parissa. Peltonen vastaa miesten edustusjoukkueen valmennuksesta, kun taas Hirvonen vastaa miesten akatemiajoukkueen ja A-poikien valmennuksesta.

Näissä kolmessa joukkueessa urheilee yhteensä reilu 60 pelaajaa – tavoitteenaan kehittyä salibandyn pelaajana, urheilijana ja ihmisenä. Ampparipäälliköt Peltonen ja Hirvonen huolehtivat, että pelaajien harjoittelu on laadukasta, ja jokainen pääsee pelaamaan paljon sekä sopivan haastavalla tasolla. Jokapäiväisenä tavoitteena on pelaajien laadukkaampi arki. Pelaajien kehittyminen ja joukkueiden kilpailullinen menestys on miesten fil osofiassa seurausta ammattimaisesta tekemisestä.

Miesten edustusjoukkue pelaa miesten toiseksi korkeimmalla sarjatasolla Divarissa ja akatemiajoukkue kahta sarjatasoa alempana miesten 3. divisioonassa. Joukkueiden välille on solmittu farmisopimus, joka mahdollistaa pelaajien liikuttelun peleissä joukkueiden välillä.

A-poikien joukkue (1997-1999 syntyneet pojat) pelaa nuorten 1. divisioonassa. Näiden kolmen joukkueen tiivis yhteistyö mahdollistaa mm. A-poikaikäisten pelaajien pelaamisen junioriotteluiden lisäksi miesten Divarissa tai miesten 3. divisioonassa. Toisin sanoen juniori-ikäinen pelaaja saa omalle taitotasolleen sopivia miesten otteluita.

Miesten akatemiajoukkueen pelaajat kärkevät farmisopimuksen ansiosta paikkaa edustusjoukkueen peleissä. Miesten

edustusjoukkueen pelaajien taas on mahdollista käydä hakemassa pelituntumaa esimerkiksi pitkän loukkaantumisen jälkeen akatemiajoukkueen peleissä.

Amppareiden pelaajapolun huippuvaiheen toiminta on vasta käynnistynyt. Siitä huolimatta sekä Peltonen että Hirvonen ovat kumpikin sitoutuneet jo tehtäväänsä myös kaudelle 2018-2019.

Yhdessä, pitkäjänteisesti, pelaajakeskeisesti – siinä on resepti, jolla nämä Ampparit surisevat. •

Juha Hirvonen (vas.) ja Ilkka Peltonen vastaavat poikien pelaajapolun yläpäästä.

O2-jäsenille:

10% ALENNUS

Laajiksen hiihtokoulun kurseista ja tunneista

TSEKKAÄ LISÄÄ

laajis.fi/hiihtokoulu

LAAJIS
HIIHTOKOULU
SKI SCHOOL

LAAJIS
URBANOUTDOORS

2017
SHK
skl.fi
VUODEN HIIHTOKOULU

Siinä halauksessa oli tunnetta. Henri Tikkanen (vas.) ja Markus Manninen olivat yhdessä mukana varmistamassa miesten nousua Divariin.

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Harri Pirinen ja
Henri Tikkanen kotialbumi

Tutkaparin pitkä yhteinen taival

Urheilu on täynnä suuria tunteita ja hienoja tarinoita. Kenties hienointa urheilussa on se veljeys, jota saman joukkueen pelaajat voivat tuntea keskenään. Markus Manninen ja Henri Tikkanen ovat kulkeneet samaa polkua jo 17 vuotta.

Miesten edustusjoukkueen kantaviin voimiin kuuluvien puolustaja Markus Manninen ja maalivahti Henri Tikkanen yhteinen salibandyura alkoi jo 17 vuotta sitten. Alastetta käyneiden ”Maken” ja ”Könen” ensimmäinen kosketus salibandyyn tapahtui Lehtisaaren urheilutalolla.

Manninen oli ottanut muutaman vuoden varaslähdön salibandyyn ennen kuin Tikkanen liittyi remmiin. Tikkanen paikka uudesta joukkueesta löytyi sieltä, minne le-

gendan mukaan laitetaan aina joukkueen sekavin tyyppi, eli tolppien välistä.

Tuosta lähtien, kentällä ja sen ulkopuolella, pojat ovat olleet kuin paita ja peppu.

Suklaata ja sählyä

Samalla kyydillä treeneihin kulkeneet veijarit kävivät usein hakemassa kaupasta suklaata ja vetäytyivät Tikkanen residenssiin Playstationin ääreen odottamaan harjoitusten alkua.

”Vaikka tuohon aikaan salibandy olikin ehkä hieman toissijaista hauskanpitoon nähden, on vuosilla Säynätsalon Riennossa ollut jälkepäin mietittynä todella iso merkitys siinä, minkälaisia meistä tuli pelaajina”, hurjasta laukauksestaan tunnettu Manninen valottaa.

Roolit ja vahvuudet nimittäin alkoivat hahmottua jo tuolloin.

”Kun lukee juttuja pelaajasta, jonka suurin vahvuus on laukaus, aina esiin nousee toistojen määrä. Ei se ole mitään höpö-

höpöä. Meillä oli aina lauantaisin treenit, joissa paikalla oli Köne, minä ja pari muuta. Siinä sitten lauottiin veskarille se reilu tunti joka ikinen lauantai”, Manninen muistelee.

”En usko sekuntiakaan, että minulle on annettu hyvä laukaus synnyinlahjana, vaan nuo juniorivuosien toistomäärät ulosmitataan nyt vanhempana. Ei varmaan Tikkanenkaan koppailisi palloja tuolla prosentilla, jos ei olisi joutunut minun kuteja torjumaan noin paljon” Manninen virnistää nyökkäilevän Tikkanen suuntaan.

Menestyksen makuun hirvipaidassa

SäyRistä kaksikko siirtyi Happeen B-junioriin, jossa vierähti seuraavat kaksi vuotta. Kaverusten salibandy ohella pelaama jalkapallo loppui molemmilta. Jalkapallossakin tolppien välissä viihtyneen Tikkanen ura loppui näyttävästi. Topparin paikalla luutunut Manninen pudotti pallon Tikkaselle, joka potkaisi niin sanotusti tyhjää ja pallo lirahti omaan maaliin.

”Sen jälkeen ei ole enää jalkapallo isomilla areenoilla kiinnostanut”, Tikkanen naurahtaa.

B-junioireista yli kasvaneet ystävykset siirtyivät luontevasti hirvilauman A-junioriin. Ensimmäisellä kaudella Happee tyhjensi pajatson ja toi Jyväskylään viidennen peräkkäisen SM- kullan.

”Kyllä se A-nuorten Suomen mestaruus on ehdottomia kohokohtia omalla urallani

vaikka meillä molemmilla peliaika jäi melko vähäiseksi. Tuosta ei voittaminen juuri paremmaksi muutu, ja sitä fiilistä varten on

kasassa, ja joka kesä saatiin muutama vahvistus lisää. Kysymys ei oikein missään vaiheessa ollut, nousemmeko Divariin, vaan

”Make pelasi nuorempana numerolla 97, ja ajattelin sitten kuitata ottamalla numeroksi 79. Samainen numero komeilee edelleen meikäläisen leveässä ja lihaksikkaassa selässä.

– Henri Tikkanen

tehtävä töitä. Hyvä nälkä voittamiseen jäi, ja sen takia jaksaa harjoitella”, kaverukset mieltivät.

Seuraavalta kaudelta käteen jäi pronssiset mitalit, jotka ovat toistaiseksi viimeiset Happeen A-juniorien nappaamat jalometallit.

”Kun juniuriura loppui, oli osoite selvillä. Ampparit oli ehdoton ykkösvaihtoehto, varsinkin kun paatin kapteenina toimi jo Happeesta tutuksi tullut Ilkka Peltonen. Tiesimme aika tarkkaan, mitä pystyimme tarjoamaan joukkueelle ja mitä joukkue taas meille”, Make ja Köne kertovat.

”Kahtena vuonna putkeen kausi päättyi osaltamme melko synkästi eli divarikarsintojen päättymiseen liian aikaisin. Joukkueen runko pysyi kuitenkin melko hyvin

pikemminkin, että milloin se tapahtuu. Viime kaudella kaikki palaset loksahivat kohdilleen, ja olihan se aikalainen fiilis kun päästiin porukalla juhlimaan nousua”, pojat maiskuttelevat.

Sama taival, samat vaivat

Manninen ja Tikkanen eivät olleet oikein edes tajunneet, että he ovat pelanneet samassa joukkueessa jo pienen ikuisuuden. Paljon tekemisissä oleva kaksikko on huomannut, että heillä on jonkin verran muuttakin yhteistä kuin joukkuehistoria.

”Make pelasi nuorempana numerolla 97, ja ajattelin sitten kuitata ottamalla numeroksi 79. Samainen numero komeilee edel-

leen meikäläisen leveässä ja lihaksikkaassa selässä”, Tikkanen värjäälee.

Myös loukkaantumishistoria on hämentävän yhtenäinen.

”Oikean polven kierukka on pettänyt kahdesti ja vasemman polven rusto on murtunut kerran. Kolme kertaa on näytetty puukkoa jalalle, ja ihan toimivat pelit on niistä saatu”, Tikkanen kertoo epikriisiään.

”Oikean polven sivuside on losahtanut kerran ja vasemman jalan kierukka on korjattu kerran kirurgin avustuksella”, Manninen puolestaan huokaa.

Sähly aina mielessä

Miesten kausi alkoi rytinällä, kun amppariparvi löi epäilijöille jauhot suuhun ottamalla ensimmäisenä viikonloppuna kaksi voittoa. Sen jälkeen tahti on tasoittunut, ja kymmenen ottelun jälkeen Ampparit ovat sarjataulukon sijalla 11.

”Kausi on lähtenyt ihan hyvin käyntiin joukkueelta. Omalle itseluottamukselle on tärkeää huomata, että pystyy pelaamaan korkealla tasolla ja vieläpä hyvin. Muutos sarjatasojen välillä oli ehkä hieman pienempi kuin osasin odottaa”, Tikkanen analysoi.

”Peli on muuttunut nopeammaksi ja suoraviivaisemmaksi, mutta oma homma on edelleen olla pallojen tiellä. Vähän enemmän tulee katseltua vastustajien maalikoosteita, ja yritän sitä kautta vähän varautua siihen, mitä sieltä mahdollisesti on tulossa”, hän kertoo.

Manninen vertaa Divaria enemmän A-

nuorten SM-sarjaan kuin kakkosdivariin.

”Peli on nopeaa, ja ratkaisujen pitää tulla selkärangasta. Joukkueet myös noudattavat sääntöjä omasta pelikirjastaan. Jonkin verran tulee videoita katseltua, miten vastustaja pelaa, mutta siihen ei passaa tuudittautua, Manninen sanoo.

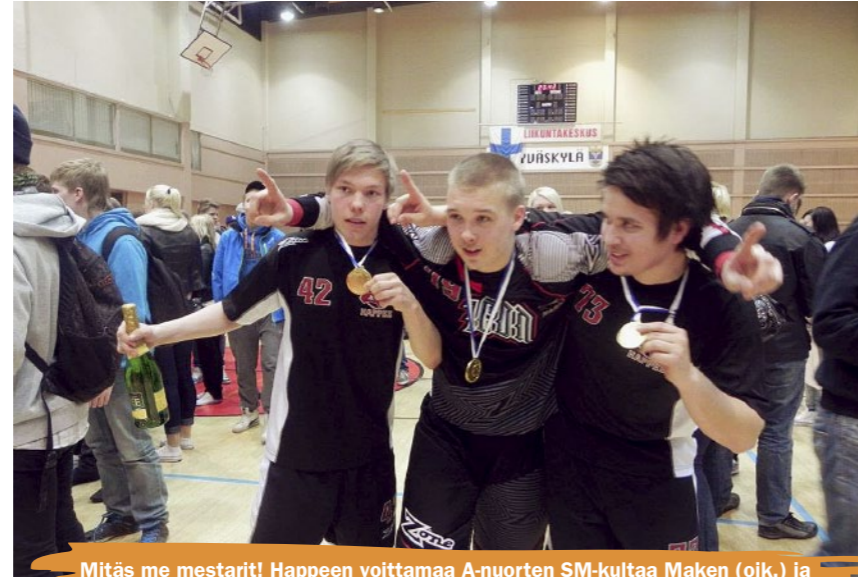
”Aika paljon tulee mietittyä sählyä, mutta tärkeää on myös muistaa nollata ajatuksia”, hän pohtii.

Yhteistä uraa on takana kohta 17 vuotta, eikä ole aivan sattumaa, että molemmat

kuuluvat Amppareiden runkopelaajiin tälläkin kaudella. Äärimmäisen kilpailuhenkinä tunnetut pelurit vaativat paljon muilta, mutta eniten itseltään.

Kaikesta huolimatta touhusta paistaa läpi, että hommia painetaan tosissaan, muttei vakavissaan.

Ylimpien ystäväysten edesottamuksia pääsee seuraamaan tällä kaudella Jyväskylän Monitoimitalolla! Tule ihmettelemään kuinka tutkaparin kemia toimii käytännössä ja suuntaa Monitoimitalolle miesten peleihin. ●

Mitäs me mestarit! Hapteen voittamaa A-nuorten SM-kultaa Maken (oik.) ja Könen kanssa juhlistaa nykyään Hapteen liigajoukkueessa pelaava Niko Ilmonen.

Tervetuloa tutustumaan TUOTTEISIIMME & PALVELUIHIMME

- Yksilölliset Noblessa-keittiöpakettit kodinkoneineen
- Myös pelkät ovien ja etupaneelien vaihdot
- Kodinhoito- ja kylpyhuoneiden kalustukset
- Elfan ja Stirpen liukuovi- ja säilytysjärjestelmät
- Kalusteasennukset ja kotisi muut remontit Rakennusliike T. Kolari Ky:n suorittamina.

NOBLESSA JYVÄSKYLÄ
Ahjokatu 16 (Ahjokeskus)
Tuomo Kolari 040 185 6677
Marja Kolari 040 559 7062

AVOINNA
ma-pe 10-18,
la 10-14 tai
sopimuksen mukaan

NOBLESSA
Laatukeittiöt Saksasta
noblessakeittiot.fi

Yllättäviä käänteitä.

Tilaa
Keskisuomalainen
02-Jyväskylästä
ja tue seuran
toimintaa!

KESKISUOMALAINEN

Ampparien toimiston väki esittäytyy

O2-Jyväskylän toimistolla työskentelee neljä työntekijää, ja harjoittelussa tai työkokeilussa aina silloin tällöin 1-2 henkilöä.

Jani Saukko

Toiminnanjohtajana ja junioripäällikkönä toimi jo kuudetta vuotta Jani Saukko. Jani vastaa kerhoista ja suoraan seuran alla toimivista joukkueista (Amppariliigan ja kortteliigan joukkueet) sekä siitä, että seuran talous on vakaalla pohjalla.

Muita Janin vastuualueita ovat mm. yhteistyö esimerkiksi Jyväskylän kaupungin ja salibandyliiton kanssa sekä osallistumiset erilaisiin hankkeisiin ja tapahtumiin. Jani myös tekee erilaiset tukihakemukset, kuten takakannessa esitellyt seuraturvahakemukset.

Jani toimii esimiehenä seuran muille työntekijöille ja ohjaa mahdollisia harjoittelijoita.

Tuomas Pulkkinen

Ampparien valmennuspäällikkönä työskentelee Tuomas Pulkkinen. Tuomaksen toimenkuva muutettiin kolmen vuoden puolipäiväisyyden jälkeen täyspäiväiseksi syksyllä. O2:n valmennuksen kehittäminen ja kilpailutoiminnan paremmat toimintaedellytykset ovat Tuomaksen työnsarkaa.

Tuomaksen tyypillisen työpäivän sisältöä on vaikea kuvata. Tehtävät vaihtelevat päivästä toiseen runsaasti, kuten useimmilla seuratyöntekijöillä. Työpäiviin kuuluu aamuharjoittelun vetämistä, valmentajien mentoointia, valmentajakoulutusta, valmentajien rekrytointirytyksiä, tukimateriaalin tuottamista valmentajille ja urheilijoille – kaikkea mitä nyt seuratyössä eteen sattuu.

”Tavoitteenani on kehittää urheilutoimintaamme niin, että Ampparien kilpailullinen menestys pelaaja- ja joukkueetasolla kestää vertailun mihin tahansa muuhun seuraan. Kilpailullisen menestyksen lisäksi tavoitteenani on tyytyväiset ja hyvinvoivat urheilijat. Tavoitteeseen päästään mahdollistamalla pelaajille ammattitaitoinen valmennus ja laadukas arki. Johdonmukaisesti ja pitkäjänteisesti kohti huippua”, Tuomas pohtii.

Juha-Pekka Manninen

”Juhis” suorittaa oppisopimuksella liikunnanohjauksen perustutkintoa O2:ssa. Suurin osa työstä on salibandykoulujen ohjausta sekä Amppari- ja kortteliigajoukkueiden valmennusta.

”Olen itsekin nuorempana pelannut kortteliigassa jalkapalloa enkä muista, että minulla olisi koskaan ollut tylsiä treenejä. Voihan toki olla, että aika on kullannut muistot, mutta jokainen valmentaja, joukkue ja yksittäinen harjoitus on varmasti muokannut näkemystäni siitä, millainen ohjaaja ja valmentaja haluan itse joku päivä olla”, Juhis sanoo. ”Luulen että jokainen pelaaja on joskus miettinyt, kuinka itse ohjaisi reenit tai mitä toivoisi valmentajan sanovan motivoitakseen juuri

häntä. Tässä asiassa omista pelikokemuksistani on ollut hyötyä siinä, että olen nähnyt eri pelaajatyyppejä ja jokseenkin oppinut, mitä kenellekin tulisi sanoa saadakseen heistä parhaat puolet esiin. Mielestäni tämä pätee ylipäänsä elämässä: jos osaat lukea muita ihmisiä hyvin, saat heidät todennäköisesti iloisemmiksi ja motivoituneemmiksi. Valmentaminen on antanut myös uuden perspektiivin omaan harjoitteluun, ja nykyään osaan katsoa tilanteita myös valmentajan näkökulmasta. Omalla kohdallani valmentaminen ja pelaaminen tukevat toisiaan hyvin ja kehittävät ainakin itseäni valmentajana, pelaajana ja ihmisenä.”

Oskari Kauppinen

Oskari aloitti virallisissa töissä O2:lla loka-kuun puolivälissä.

”Sitä ennen suoritin koulun harjoittelun ja muita vastaavia koulutukseen liittyviä tehtäviä lähes vuoden verran. Tittelinäni on yhteistyövastaava, mutta työnkuvaani kuuluu kaikkea muutakin. Vastaan seuran varainhankinnasta ja autan tarpeen mukaan myös joukkueita rakentamaan omaa varainhankintaansa”, Oskari kertoo.

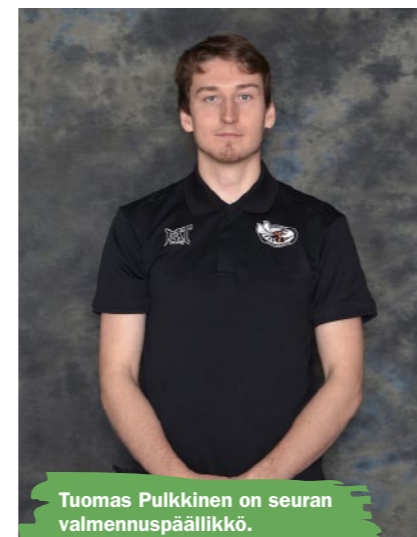
”Tärkeimpiin työtehtäviini kuuluu uusien yhteistyökumppaneiden hankinta, vanhojen kumppanuuksien jatkuva ylläpito sekä uusien varainhankintatapojen ideointi. Siinä sivussa toimin ohjaajana koulujen ja esikoulujen kerhoissa ja toimitan kaikkia mahdollisia juoksevia asioita. Meillä on toimistolla kasassa huikea porukka, jonka kanssa on kiva tehdä töitä ja se auttaa jaksamaan, vaikka välillä tuleekin mutkia matkaan”, Oskari kuvailee.

”Normaali työpäivä on tällä alalla melko absurdi käsite, ja se tekee tästä työstä mielenkiintoisempaa. Tehtävää on niin paljon, että tähän voisi käyttää kaiken aikansa. Priori-

sointi näyttölee suurta roolia työnkuvaani. Kun tunteja on käytössä rajallinen määrä, ne tulee käyttää mahdollisimman tehokkaasti ja mikä tärkeintä, oikeisiin asioihin. Tämä sama pätee hyvin myös salibandyyn. Voit mennä neljäksi tunniksi neppailemaan Monitoimitalolle tai tehdä tunnin mittaisen treenin täydellä fokuksella. Meillä jokaisella tulee eteen valintoja, jotka loppujen lopuksi määrittelevät sen, millaisia olemme pelaajina ja ihmisinä”, Oskari miettii.

”Eräs jääkiekkoaikainen valmentajani sanoi joskus: ”Pakilla on aina kiire, muttei koskaan hätä” ja se tiivistää kyllä seuratyöntekijänkin arjen täydellisesti.”

Seuran toimisto muutti marraskuussa Savelaan osoitteeseen Onkapannu 2. Käyhän moikkaamassa toimiston väkeä ja vaikka samalla ostamassa fanituotteita itselle tai juniorille! •

Tuomas Pulkkinen on seuran valmennuspäällikkö.

Kuten kuvasta näkee, Jani Saukko (vas.), Oskari Kauppinen ja Juha-Pekka Manninen viihtyvät seuran toimistolla.

Löydä oma paikkasi – pelissä ja elämässä

Olin (jo) pienenä kova urheilufani. Rauman Lukon SM-liigapeleissä kävin 4–5-vuotiaasta alkaen, ja ekaluokalla halusin väkisin kotikyläni Ihoden Kirin juniorien jääkiekkoukkueeseen, jossa pelasi jopa viisi vuotta vanhempia poikia.

Myös jalkapallo kiinnosti, mutta ihan tosissani innostuin futiksesta vasta, kun näin syksyllä 1987 Olympiastadionilla, kuinka Suomi voitti lähes sensaatiomaisesti Tshekkoslovakian maalein 3–0. Se huuma Stadikalla ja kuva päävalmentaja Martti Kuuselasta pelaajien kultatuolissa syöpyivät lähtemättömästi 10-vuotiaan mieleen.

Ala-asteen loppuun asti pelasin kiekkoa Lukon ja jalkapalloa Kirin junioreissa. Yläasteen alkaessa siirryin jääkiekossa Laitilan Jyskeeseen, jalkapallossa Rauman Pallo-Ilroihin, joka oli tuohon aikaan junioreissa Suomen kärkeä. Hiljalleen myös oma painopisteeni siirtyi kuningaspeliin.

Jokainen ymmärtää, miten pitkällä takamatkalla olin futiksessa. Siirryin kylämme harrasteporukasta yläasteikässä joukkueeseen, joka oli voittanut E-junioreissa SM-hopeaa. Sain ”vuoden harjoittelijan” tai ”kehittyneimmän pelaajan” palkintoja, mutta takamatkaa oli vähän liikaa. Niin B- kuin A-junioreissa SM-sarjajoukkuetta valittaessa jäin rannalle. Silloin harmitti, mutta jälkikäteen ajatellen se oli vain hyvä asia.

A-junioreissa valmentajamme ehdotti siirtymistä kokonaan toiseen seuraan, aluesarjassa pelaavaan Rauman Kisa-Veljiin. Se on parasta, mitä urheilu-urallani tapahtui.

Sen sijaan, että olisin istunut penkin päässä, pääsin toisessa joukkueessa jatkuvasti avauskokoontamiseen. Mikä tärkeintä, Kisa-Veljissä pääsin hienoon porukkaan, jossa joukkuehenki oli aivan uskomaton. Monista kisaveljistä tuli ikuisia ystäviä.

Miten tämä kaikki liittyy salibandyyn ja O2-Jyväskylään?

Halusin oman esimerkkinä kautta kertoa, että urheilussa on hyvin monenlaisia polkuja. Kaikki eivät pääse huipulle, vaikka miten kovasti haluaisivat. Kaikki eivät edes halua. Silti, motiiveista riippumatta, jokainen seuramme jäsen ja pelaaja on yhtä tärkeä ja arvokas.

Arvioisin, että tämän hetken junioreistamme noin 20–30 (kiitos naisten liigajoukkueen) pelaa joskus Salibandyliigassa, noin viisi pukee joskus

miesten tai naisten maajoukkuepaidan. Mutta toivottavasti mahdollisimman moni jää tavalta tai toisella lajin, seuramme tai ylipääntään urheilun pariin.

Tärkeintä on, että jokainen löytää oman paikkansa. Fyysisen ja henkisen ympäristön, joka tuntuu itselle parhaalta. Itse löysin sen tasoltaan ehkä vähän heikommasta mutta hengeltään sata-nolla paremmasta joukkueesta.

Toistaiseksi seurallamme ei ole valitettavasti ollut mahdollisuutta tarjota vanhimmillle junioreille harrasteporukoita, mutta tähänkin asiaan haetaan ratkaisua. Haluaisimme nimittäin, että teidän jokaisen urheilukipinä pysyisi edes jollakin tasolla hehkumassa.

Jos näin käy, motivaatio huipulle tähtäämiseen voi syttyä myöhemmälläkin iällä. Ja urheilu tarjoaa myös monia muita uramahdollisuuksia kuin itse urheilamisen. Itse olen työskennellyt 20 vuotta urheilutoimittajana, ja entisiä pelikavereitani on toiminut päätuomareina niin jääkiekon kuin jalkapallon liigassa sekä valmentajina.

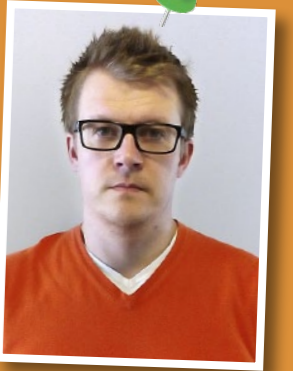
Myös niille, joita mikään urheiluun liittyvä ammatti ei kiinnosta yhtään, haluamme tarjota turvallisen ja virikkeellisen harrastusympäristön. Niin kliseiseltä kuin se kuulostaakin, kaikkein tärkein tehtävämme on ”kunnon kansalaisten” kasvattaminen.

Haaveiletpa sitten urheilijan, valmentajan, toimittajan, opettajan, insinöörin tai mistä tahansa ammatista, kysy rohkeasti vinkkejä valmentajaltasi, joukkueenjohtajalta tai joltakin pelikaverin vanhemmalta. Seurasamme on niin paljon väkeä, että meistä aikuisista löytyy varmasti minkä tahansa alan osaajia, jotka osaavat neuvoa.

Haluamme auttaa Sinua löytämään itsellesi parhaan paikan – pelissä ja elämässä.

Harri Pirinen

Kirjoittaja on seuran hallituksen jäsen ja viestintävastaava.

Tilitoimisto
Jauhiainen

Yhdessä parempaan

TÄRKEÄSSÄ

Kiitos Veikkauksen
pelin pelaajat!

ROOLISSA

Salibandyn erikoisseura 02-Jyväskylä on kasvanut kuuden vuoden aikana noin 200 jäsenen seurasta yli 1000 jäsenen ja 70 ryhmän seuraksi. Näin nopea kasvu on todella harvinaista seuratoiminnassa. Yksi asia, joka on mahdollistanut nopean kasvun, on se, että viitenä viime vuotena seuramme on saanut seuratoiminnan kehittämistukea eli seuratukea, joka rahoitetaan Veikkauksen tuotoista.

Vuosina 2013–15 02-Jyväskylä sai tukea ”Seurakehityshankkeeseen”. Hanketta varten tehtiin suunnitelma, jonka päätavoitteena oli parantaa seuran toiminnan laatua sekä perustaa uusia joukkueita ja ryhmiä. Hanke onnistui todella hyvin, ja kolmen vuoden aikana seuran jäsenmäärä kasvoi 400 jäsenellä. Kasvu oli paljon suunniteltua nopeampaa.

Kausille 2016–17 ja 2017–18 seura on puolestaan saanut tukea ”Nuorten valmentajien rekrytointi- ja kou-

lutushakkeeseen”. Hankkeen tavoitteena on saada seuraan lisää nuoria valmentajia ja kouluttaa heistä pitkäaikaisia valmentajia seuran joukkueisiin. Hanke lähti hyvin liikkeelle, ja mukaan saatiin ensimmäisenä vuonna 20 nuorta valmentajaa. Tänä syksynä heitä on jo lähes 30. Nuorimmat valmentajat ovat 14–15-vuotiaita, ja mukaan on saatu niin poikia kuin tyttöjäkin.

Salibandyssä olemme Suomen suurimpia seuroja. 02-Jyväskylällä on kilpa- ja harrastejoukkueet niin tytöille ja pojille kuin naisille ja miehille. Yhteensä seura on saanut viiden vuoden aikana seuratukea 74 000 euroa. Eli suuri kiitos kaikille Veikkauksen pelejä pelanneille! Ilman seuratukea emme olisi pystyneet kehittämään näin nopeasti yli 1000 jäsenen seuraksi.

Jani Saukko
Seuran toiminnanjohtaja
02-Jyväskylä ry